

Opinió

EDITORIAL

Participaci3

El anuncio de que se va a llevar a cabo un proceso participativo, otro más, en relación al servicio de transporte urbano de Terrassa genera reflexiones de índole diversa. En primer lugar, la noticia provoca indudablemente prevención; las últimas experiencias de los procesos participativos han devenido, al menos, polémicas y puede decirse sin temor a la hipérbole que han sido ineficaces e incluso irrelevantes. La votación del PAM o el proceso de designación o, mejor dicho, de no designación, del síndico municipal de greuges (deberemos esperar a la valoración del proceso participativo del agua) no han alcanzado por razones diferentes los objetivos previstos. Por lo tanto, es lógico que al oír hablar de otro proceso participativo, esta vez en torno a los autobuses, exista un cierto recelo. Dicho esto, debemos convenir que el plan previsto en torno a los autobuses parece muy racional y es justo que emitemos un juicio de valor cuando se desarrolle. Criticar los procesos participativos puede generar un equívoco en la interpretación. No cuestionamos el fondo de los procesos, sino su eficiencia. Es decir, entendemos que los procesos participativos deben estar bien diseñados, razonablemente dimensionados y ampliamente difundidos para que sean fia-

bles y estén legitimados. En suma, un proceso participativo debe ser esencialmente eficaz. La experimentación tiene un coste en forma de error (en medicina son fatales), obligado para seguir avanzando, pero antes de iniciar un proceso debemos establecer unos mínimos que los dignifiquen y los hagan creíbles.

Al margen de estas consideraciones, el anuncio de este proceso participativo deja entrever otra cuestión de la cual el Ayuntamiento no ha informado. Se trata del modelo de gestión, de si se convocará un concurso en torno a la concesión del servicio o se municipalizará. No se ha decidido y lo importante es que dentro de pocos días, el Ayuntamiento deberá decidir si convoca el concurso o prorroga una vez más la concesión a Tmesa. Si tiene diseñado el proceso de participación y se habla de acciones para finales de este año, se deduce que habrá una nueva prórroga. Recordemos que la concesión a Tmesa acabó en 2009 y que desde ese año se han estado llevando a cabo prórrogas del servicio, incluidas las que se forzaron después del fiasco de la última licitación en 2013. La concesión a Tmesa podía prorrogarse hasta 2019; llevamos camino de agotarla. No hay ningún problema por ello, la cuestión es si el Ayuntamiento tiene claro o no qué va a hacer con los autobuses y si explicará que prorrogará la concesión o no, porque que lo hará, es evidente. Otra cosa es que se considere que no es necesario explicar nada y remitirnos a la web municipal, muy habitual últimamente.

bloc de notes

No ho va fer ningú

JOAN ROVIRA

CERTAMENT, cal un valor molt especial, quasi suïcida, per anar al jutjat i dir que sí, que vam decidir tirar endavant, que vam entendre perfectament que ens ho prohibien una mica però no massa. Que sí, que vam pactar algunes cosetes discretament amb el govern de Madrid, però els uns i els altres ens les vam passar per allà on tots sabem. Que sí, que sabíem perfectament que estàvem traspasant una línia vermella. Que sí, que estàvem disposats a pagar el preu que fos necessari i que, tot i que vam dissimular el que es va poder i com es va poder, la veritat és que assumim el que vam fer, que ho tornàrem a fer i que ho explicarem al món sencer i a veure qui riu l'últim. Aquesta hauria estat la postura èpica. Amb dos pebrots, per groller que soni. S'entén que ningú no vulgui fer realment de màrtir ni de Ghandi: a molts, els sedueix l'etiqueta sense pagar-ne el preu. Heroicitats, en aquests temps, poques. Lírica, a dojo. Però èpica, el que se'n diu èpica... Doncs molt justeta, la veritat. I aquí és on falla el relat del 9-N i de tot el que ha passat després. Primer, per la manca de realisme i valentia a l'hora de reconèixer que cal encara molt camí fins a assolir una rotunda majoria independentista, si és que s'hi arriba algun dia. Segon, perquè, si plantes cara, plantes cara i aguantes, per dur que sigui. Potser al final guanyaràs, o no, qui sap: aquest és el dilema. Però, moralment, guanyes sempre. I, tercer, per menystenir, en el fons, la gran majoria que sí que volem votar (el que cadascú vulgui, òbviament) i que deixin de prendre'ns el pèl. Són tres esquerdes notables, que afecten la credibilitat i la viabilitat del relat en el seu conjunt. Les astícies són vàlides, clar que sí, i intel·ligents, però ara tocava una altra cosa, molt més poderosa. Les argücies jurídiques, totalment legítimes, comprensibles, potser molt hàbils, no expressen fortalesa ni convicció. Al contrari: deixen entreveure que, en el rerefons, les coses no són ben bé com ens expliquen... Hi ha un altre relat, el joc tàctic de sempre, que va per una altra banda.

El granet de sorra de Pepa Plana

JOSÉ ANTONIO AGUADO

al capdamunt, coronada amb un halo de santedat. L'espectacle convida l'espectador a prendre'n consciència i sortir del seu petit paradís particular pintat i fer alguna cosa pels altres.

L'espectacle de Pepa Plana, "Paradís pintat", ressuscita de forma intel·ligent la joia del nas

vermell, ella és com un àngel viatjant en el temps i sensibilitzant l'espectador. L'espectacle està ple d'emotivitat, fins ara Pepa Plana ens havia fet riure, ara fa un pas més i ens emociona. Pepa Plana, pallassa de Valls, és una nena, amazona primerenca, galopant amb el seu cavall imaginari entre aventures de cul inquiet. Fundadora del grup Pretèrit Perfecte i formada com a actriu, Pepa Plana construeix un personatge a partir de la seva sensibilitat, sense afegits falsos i histriònics.

El treball dramaturgic s'ha dut a terme sota la direcció de Ferruccio Cainero, gran coneixedor de la Commedia dell'Arte i el món dels pallassos. A Pepa Plana, li agrada la mirada des de fora que ajuda a completar la pròpia. El resultat d'aquest tàndem és un espectacle ple de gags visuals on la paraula escasseja i les situacions en conflicte es multipliquen per a la nostra heroïna. D'alguna manera, Pepa Plana continua en la mateixa línia d'"Èxode", en què havia treballat amb el desaparegut Joan Montanyès i amb Joan Valentí, en aquell cas se centrava en la Guerra Civil espanyola, en tot cas l'espectacle va més enllà d'un cas concret. La crueltat humana no té fronteres.

Pepa Plana aporta amb "Paradís pintat" el seu granet de sorra a aquesta lluita contra les injustícies del nostre temps i ho fa amb una bona dosi d'intel·ligència, senzillesa, emoció i claredat en un món carregat d'un nivell de crueltat insuportable.

A la Sala Muntaner, Pepa Plana presenta l'espectacle "Paradís pintat"

Sobre l'escenari de la Sala Muntaner de Barcelona Pepa Plana esdevé l'àngel de la guarda del drama dels migrants. Centenars de migrants acaben al fons del mar. Pepa, amb el seu nas vermell, aixeca la seva mirada i clama al cel. Pepa Plana, hereva del pallasso català més conegut al món, Charlie Rivel, ens presenta el seu últim espectacle, "Paradís pintat". La humanitat camina com els crancs, cap enrere, i els artistes compromesos amb el seu temps com Pepa Plana no poden romandre impassibles.

Els pallassos i els titellaires, els bufons que carden la llana de l'art, de la paraula, de la imaginació, de la música, gairebé sempre són homes. Aquí tenim el cas d'una dona pallassa, no a la pista d'un circ, sinó a l'escenari de la Sala Muntaner. Una visió rebel, femenina i tendra, amb molt poques paraules i molts gestos, que ens parla de les víctimes que moren en el nostre planeta blau.

El món ens dona la imatge de governs que tanquen fronteres i governants com Donald Trump que aixequen murs i impedeixen la lliure circulació de persones. Pepa Plana ens ofereix a canvi com a bandera la riallada, allà

Diari de Terrassa

Presidente Editor:
Julián Sanz Soria

Director: **Pedro Millán Reyes**

Jefe de redacción: **Josep Arnero Argüello**
 Jefe de Cierre: **Josep Mª Riera Pintó** Jefa de sección de Terrassa: **Laura Hernández Rojas** Jefe de sección Deportes: **Josep Cadalso Borjas**
 Coordinador de fotografía: **Nebriidí Aróztégui Galí**
 Coordinadora de Gent DT: **Teresa Romero Serrano**

Redacción y Administración:
Vallhonrat,45. 08221 Terrassa

Teléfono	93 728 37 00
Fax redacción	93 728 37 19
Tel. publicidad	93 728 37 17
Fax publicidad	93 728 37 18
E-mail publicidad	anuncios@diarideterrassa.es

Director General: **Raúl Sanz Álvarez**
 Coord. de publicidad: **Nuria Hernández Ortega**

Depósito legal: **B-19.719-77**